

Lovas István: Engdahl: A gondolatgyárak VII.

2017 június 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Miként manipulálja a láthatatlan hatalom a politikát és a f?sodratú médiumokat? Ismertet? F. William Engdahl A

gondolatgyárak cím? kötetér?l.

A könyv ismertetését azzal a résszel folytatjuk, amelyben a szerz? leírja, milyen is ma a New York-i Külkapcsolatok Tanácsa (CFR).

2008 novemberében választották újra *Barack Obamát* amerikai elnöknek. A választási kampányban saját magát washingtoni „kívülállónak” festette le, aki véget vetne a *Bush* elnök és *Dick Cheney* alelnök korszakából ismert, a „Nagy Olajjal” és a hadiiparral összefonódott „haveri” gazdasági rendszernek.

Obama megválasztása után kormányának majdnem minden fontos pozíciójába a CFR tagjait helyezte el. Így volt ez többek között *Timothy Geithner*, a New York-i Federal Reserve Bank (FED) elnöke esetében, akit Obama pénzügyminiszternek nevezett ki. *Lawrence Summers* volt pénzügyminiszter a Nemzeti Gazdasági Tanács igazgatói posztját kapta. *Susan Rice*, Obama nemzetbiztonsági tanácsadója ugyancsak CFR-tag volt, mint *Chuck Hagel*, védelmi miniszter.

Egyetlen más szervezet sem gyakorolt akkora hatást Washington politikájára évtizedeken át, mint a CFR. Tagjai közül került ki az Egyesült Államok nyolc elnöke, hét alelnöke, 17 külügyminisztere, 20 védelmi miniszter, 18 pénzügyminiszter és 15 CIA-igazgató.

A CFR tagjai között voltak a Demokrata Párt és a Republikánus Párt tagjai is. Ami meger?síti azt, amit egyre több választó érzett: a két nagy párt között lényegi dolgokban alig van eltérés, és a különbség csak a hang tónusában található. A CFR-tagok közül a múltban több száz államtitkár és kormányzati tisztségvisel? került el?.

CFR-tagként voltak elnökök *Herbert Hoover*, *Dwight D. Eisenhower*, *John F. Kennedy*, *Richard M. Nixon*, *Gerald R. Ford*, *James E. Carter*, *George H. Bush* és *William (Bill) J. Clinton*. És olyan alelnökök, mint *Nixon*, *Humphrey*, *Gerald R. Ford*, *Nelson A. Rockefeller*, *Walter Mondale*, *George H. W. Bush* és *Richard Cheney*. (A fordítás nem hiba: ugyanaz a személy volt elnök és alelnök is.)

A szerz? felsorolja a CFR-b?l jött külügyminisztereket is, ezek: *Henry L. Stimson*, *Edward R. Stettinius Jr.*, *Dean G. Acheson*, *John Foster Dulles*, *Christian A. Herter*, *Dean Rusk*, *William P. Rogers*, *Herny A. Kissinger*, *Cyrus R. Vance*, *Edmund S. Muskie*, *Alexander M. Haig Jr.*, *George P. Shultz*, *Lawrence Eagleburger*, *Warren M. Christopher*, *Madeleine H. Albright*, *Colin L. Powell*, *Condoleeza Rice*, *Hillary Clinton* és *John Kerry*. És szinte valamennyi pénzügy- és védelmi miniszter, valamint hírszerzési igazgató.

A következ? alfejezet címe: „Ki ül a CFR irányítótestületében?” A CFR-ben a hierarchia informális. 4900 tagból álló hálózatból tev?dik össze. Taggá csak meghívásos alapon válhat valaki. A potenciális tagnak amerikai állampolgárnak kell lennie, és egy CFR tagnak kell javasolnia tagságát. A döntés a vezet? testületé. Vajon kik ?k, akiket e 4900 tag választ meg?

A vezet? testület összetétele elárulja, hogy milyen is a XXI. század Amerikájában a hatalom természete.

2014-ben a társelnök *Robert Rubin* volt, aki korábban a *Goldman Sachs*nak volt az igazgatója, majd pedig Clinton pénzügyminisztere. ? felügyelte a pénzügyi szektor deregulációját, amely azután a jelzálogokiratok csalása felé nyitotta meg az utat és végül a 2007-es összeomláshoz vezetett. A másik társelnök *Carla Hills* volt amerikai kereskedelmi képvisel?, a JP Morgan Chase, a *Rockefeller* család bankjának igazgatón?je és *David Rockefeller* Trilaterális Bizottságának volt elnöke, amellyel a szerz? kés?bb b?vebben foglalkozik.

A könyv kéziratának írásakor – 2014-ben – a CFR igazgatóságának tagjai között ott volt *David M. Rubinstein*, a Carlyle Csoport, a világ legnagyobb befektet?házának igazgatója, amelynek vezetéséb?l kés?bbi CIA-igazgatók, védelmi miniszterek és elnökök is kikerültek. De onnan jött *John P. Abizaid* is, aki a 2013-as iraki háborúban az amerikai er?k ottani parancsnoka volt, mint ahogyan *David G. Bradley* is, aki az Atlantic Media Company igazgatója lett, és tulajdonába tartoztak olyan periodikák is, mint a *The Atlantic*, a *National Journal* és hasonlók.

A CFR 4900 tagjának kétharmada vagy New York, vagy Washington, vagyis az amerikai oligarchia hatalmi központjai környékén él. 31 százalékuk vállalatoktól, 25 százalékuk a fels?oktatás világából való. A tagok közül több mint 248 fontos médiumokban tevékenykedik. És ez az oka annak, hogy egy prominens kormányzati ember CFR-tagságát soha nem említik.

A CFR-ben van még egy külön vállalati tagsági kategória. Itt a vezet? kétszáz nemzetközi vállalat igazgatói ülnek

és vesznek részt különféle CFR-programokban. A szerző ebből nagyon sokat felsorol. Közéjük tartozik a Citigroup, a JPMorgan Chase, a Boeing, a Kissinger-McLarty Associates, az IBM, az Exxon Mobil, a Dow Jones/Wall Street Journal, a Viacom/CBS, a Time Warner, a Lehman Brothers, a Morgan Stanley, a Goldman Sachs, a Merrill Lynch, a Credit Suisse, a Washington Post/Newsweek, a Chevron, Texaco, Lockheed Martin, a Halliburton stb.

A tagok listáján olyan nevek bukkannak fel, mint David Rockefeller, Henry Kissinger, *George Soros*, *Robert Rubin*, *Alan Greenspan*, *Zbigniew Brzezinski* stb. (A felsorolásból látható – Brzezinski –, hogy a szerzőt az Orbán miniszterelnököt Soros-bírálatá miatt antiszemitanak nevező uniós bizottsági elnök nem nevezhetné antiszemitanak.) „*Más szavakkal: a New York Council on Foreign Relations (CFR) az amerikai »birodalom« középpontjában áll, mind hivatalos, mind nem hivatalos szempontból.*” A CFR indította útjára a Bilderberg-konferenciákat is 1954-ben, amelyek azóta is a nyilvánosság kizárásával működnek.

A könyv következő fejezetének címe „A Bilderbergerek rajta tartják ujjukat Európán és az USA-n”. Az első alfejezet címe: „Egy grandhotelben, valahol Európában”.

1954 májusában Oosterbeekben, a német határ mellett lévő kis holland községben szupertitkos találkozót tartottak. A vendéglátó *Bernhard* holland herceg, *Julianna* királynő férje volt. A szálloda neve után a találkozót egyszerűen „Bilderberg-konferenciának” nevezték. Három napig tartó intenzív beszélgetések nyomán egy új transzatlanti gondolatgyártást hoztak létre. Mindmáig a világtörténelmet befolyásoló legsikeresebb – és leginkább elhallgatott – szervezet egyike lett.

A Németországban született Bernhard herceg közismert playboy és szoknyavadász volt, valamint tagja volt az NSDAP-nak, Hitler pártjának és az SS-nek. 1976-ban azt vetették a szemére, hogy az amerikai Lockheed repülőgépgyártól több mint egymillió dollár kenőpénzt kasszírozott be, amiért lobbizott, hogy a holland légierő amerikai harci gépeket vásároljon. A botrány miatt Bernhard hercegnek vissza kellett lépnie a Bilderbergerek elnöki pozíciójából.

2014-ben a Bilderbergerek hivatalos honlapja az egyesület célját tömören úgy foglalta össze, hogy az „*segíti a párbeszédet Európa és Észak-Amerika között*”. Ott évente egyszer 120 embert hívnak meg a pénzügy, a politika, az ipar, a média és az egyetemek világából. Kétharmaduk Európából, a többiek az USA-ból és Kanadából érkeznek. A résztvevők egyharmada a politika világából való. Az amerikai bilderberges résztvevők minden esetben a CFR tagjai is. Saját maguk is úgy jellemzik a konferenciát, mint amelyik „*fórumot teremt azon megatrendek és fontos problémák informális megvitatására, amelyekkel a világnak szembe kell néznie*”.

A résztvevőkre az úgynevezett Chatham House szabályai vonatkoznak. Ennek értelmében a résztvevők az ott megszerzett információval szabadon rendelkezhetnek, de nem árulhatják el, hogy azok kitől származnak. A megbeszéléseknek nincs részletes napirendjük, nem hoznak határozatokat, állásfoglalásokat vagy fogalmaznak politikai nyilatkozatokat.

Engdahl ezután részletesen ismerteti a Bilderberg-konferenciák meghatározó egyéniségeit, majd rátér annak megvilágítására, hogy mit is jelent a „Le Cercle”, a Vatikán–Rockefeller-szövetség.

Az 1954 óta évente megrendezett Bilderberg-találkozók rendkívül nagy befolyásának kulcsa egy alig ismert, páneurópai szervezetben keresendő, amelyet annak idején „Le Cercle”-nek („A kör”) nevezték, de olykor hívták „Pinay Cercle”-nek is. A „Pinay” név utalás az *Antoine Pinay* francia miniszterelnököt körülvevő emberek fontos szerepére. Pinay „köre” volt az a titkos kapcsolat, amely az európai titkosszolgálatok között állt fenn, többek között a német BND és BfV, a brit MI6, a francia SDECE, a holland BVD, a belga állambiztonság, valamint a svájci, sőt a szaúd-arábiai titkosszolgálatok között.

A szerző azután kronológiai sorrendben foglalkozik a Bilderbergerek akcióival. Az 1973-as olajsokknak külön alfejezetet szentel. Engdahl egy rendkívüli véletlennek köszönheti, hogy a Bilderbergereknek ebben játszott szerepét jobban megismerhette. Ez akkor történt, amikor Olajfegyverrel a világhatalomhoz (Mit der Ölwanne zur Weltmacht) című könyvéhez kutatott, és egy antikváriusnál egy könyvre bukkant, amelyben egy kéziratos jegyzetet felejtettek. A jegyzetet egy bilderberges, *Shepard Stone* készítette...

(Folytatjuk.)

Lovas István - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló